

Arrest

nr. 219 236 van 29 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2018.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 215 551 van 23 januari 2019 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen te verschijnen op de openbare terechtzitting van 6 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 De eerste verzoekende partij, mevrouw M. K., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1961.

De eerste verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 21 januari 2016 en dient op 22 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 september 2017 wordt de eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 24 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadzjiek te zijn. U bent 55 jaar oud en weduwe. U was woonachtig in de hoofdstad Kabul. Uw echtgenoot stierf tien jaar geleden bij een auto-ongeval. Uw oudste zoon K(...) is getrouwd met de dochter van uw broer en woont in Nederland. Uw oudste dochter R(...) is getrouwd en woont in Kabul. U woonde in Kabul met uw twee zonen (W(...) en E(...)) en twee dochters (L(...) en S(...)). Een zus en een broer van u zijn woonachtig in België. Een andere broer is woonachtig in Nederland, nog een andere broer woont in Kabul. Uw dochter S(...) ging naar de universiteit en zat daar in het eerste jaar rechten, uw dochter L(...) bleef thuis, uw zoon W(...) baatte een winkel uit en uw jongste zoon E(...) ging nog naar school.

In de winter van 2015 kwamen er twee vrouwen naar jullie huis. Zij kwamen in opdracht van een Panshiri commandant vragen naar de hand van uw dochter S(...). U weigerde dit omdat uw dochter nog te jong was en nog naar de universiteit ging. De volgende dag kwamen de vrouwen opnieuw, weer weigerde u hun aanvraag. De dag daarop werd uw zoon W(...) aangesproken door familieleden van de commandant om u te overtuigen om S(...) uit te huwelijken. U weigerde echter opnieuw. De volgende dag verdween uw zoon W(...). Enkele dagen later werd zijn dode lichaam teruggevonden in de buurt van jullie huis. U gaat er van uit dat de Panshiri commandant verantwoordelijk is voor de dood van uw zoon, jullie hadden geen andere vijanden. U vroeg uw broer, die eveneens in Kabul woont, om hulp om Afghanistan te ontvluchten. U wou niet dat er nog meer leden van uw familie gedood zouden worden door de Panshiri's. Jullie namen het vliegtuig naar Turkije. Via Griekenland kwamen jullie naar België, waar u samen met uw zoon E(...) (O.V. (...); CGVS (...), dochters S(...) (O.V. (...); CGVS (...)) en L(...) (O.V. (...); CGVS (...)) asiel aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 22 januari 2016.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Panshiri's geïsoleerd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw taskara, artikels en foto's over Panshiri's, foto's van uzelf, uw zoon W(...), zijn winkel en zijn wagen, foto's van het graf van uw echtgenoot en uw zoon, foto's van uw zoon K(...) en een kopie van zijn paspoort, een overlijdensattest van uw echtgenoot alsook twee medische attesten. Ook uw dochters en zoon leggen hun taskara voor. Uw zoon E(...) en dochter S(...) bezorgen ook hun studentenkaart. Allemaal leggen jullie een attest voor omtrent uw gevolgde opleiding hier in België. Uw zoon E(...) ten slotte legt ook een USB-stick neer waarop nog eens alle documenten staan en enkele video's van jullie tijdens de reis naar België.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u over de commandant die de hand van uw dochter kwam vragen alsook over zijn familie zo goed als geen informatie kan aanleveren. Zo zegt u dat het de moeder en de zus van de commandant waren die langskwamen bij u. Hun naam kan u echter niet zeggen. U kan ook niet zeggen van welke stam ze zijn. Over de commandant kan u enkel zeggen dat hij vijfenvijftig jaar oud was, dat hij van Panshir afkomstig is en dat zijn naam M(...) H(...) K(...) is. Die naam zou u via

uw buren hebben vernomen na het overlijden van uw zoon W(...) (CGVS (...), p.13). Toch nog eens gevraagd of u niet meer kan vertellen over de man en zijn familie, beperkt u zich opnieuw tot vaagheden en algemeenheden. Zo zegt u dat hij gevaarlijk was, dat hij veel mensen pijn deed en een gekende crimineel was in Kabul (CGVS 16/11503, p.14). Ook uw zoon E(...) houdt het bij algemeenheden, hij zegt dat het om een jihadi ging en dat hij een heel bekende persoon was (CGVS 16/11097, p.9). Hij voegt er nog aan toe dat hij veel misdaden heeft begaan en veel families heeft lastig gevallen. Hij vermeldt vervolgens kort twee incidenten, maar voegt er nog eens aan toe dat jullie niet veel informatie over hem hadden. Vervolgens zegt hij nog dat commandanten heel machtig zijn in Kabul en dat iedereen daarom hekken plaatst (CGVS 16/11097, p. 10). Dat u zo weinig informatie kan aanleveren over de man en familie die aan de basis van jullie vertrek uit Afghanistan zouden hebben gelegen, is merkwaardig.

Voorts stelt het CGVS vast dat jullie het telkens hebben over 'Panshiri' mensen als diegene die al uw problemen hebben veroorzaakt. Ook de commandant die met uw dochter wilde trouwen zou een Panshiri zijn. Er wordt u echter meerdere malen gevraagd te verduidelijken wie of wat Panshiri zijn, maar u slaagt er op geen enkele manier in om hier meer informatie over aan te leveren. Zo zegt u dat het jihadi's zijn en dat ze hun macht gebruiken tegen onschuldige mensen. Ze komen uit afgelegen gebieden (CGVS 16/11503, p.5). U herhaalt later in het interview nog eens dat ze wreed zijn. Gevraagd naar voorbeelden van die wreedheden en aangemaand om meer te vertellen, verwijst u na enige tijd naar Farkhunda, een meisje dat volgens u enkele jaren geleden werd gedood door jihadi's (CGVS 16/11503, p.15). Deze zaak van een jonge vrouw die gestenigd werd is inderdaad uitgebreid in de pers geweest (zie administratief dossier). Hoe u de associatie maakt met Panshiri blijft echter onduidelijk. Ook uw zoon E(...) spreekt heel algemeen over Panshiri en kan er geen informatie over aanleveren. Zo heeft hij het over pistolen en messen die ze dragen. Hij zegt ook dat ze erg machtig zijn en op een berg leven (CGVS 16/11097, p. 11). Dit is allemaal bijzonder vaag. Uw dochter S(...) komt niet verder dan te stellen dat het machtige en gevaarlijke mensen zijn, dat ze hun eigen stam hebben en dat er goede en slechte mensen zijn in elke stam (CGVS 16/11505, p.5). Geen van jullie komt dus verder dan vage verklaringen die op vele groepen in Afghanistan betrekking kunnen hebben.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u op geen enkele manier kan duiden waarom die man net uw dochter zou uitkiezen om met hem te trouwen. Zo zegt u dat er geen band is tussen uw familie en die van de commandant. U kan enkel zeggen dat de familie in uw regio woonde en dat ze misschien dachten dat jullie geld hadden omdat jullie over een wagen beschikten (CGVS 16/11503, p.14). U gaat hier echter enkel uit van veronderstellingen zonder deze op een of andere manier hard te maken. Zeker in Kabul zal u helemaal niet de enige familie met een wagen zijn geweest. Uw zoon E(...) zegt dan weer dat de commandant uw zus misschien gezien heeft op weg naar de universiteit (CGVS 16/11097, p.11). Ook hij gaat hier enkel uit van veronderstellingen.

Dat uw zoon W(...) zou vermoord zijn door die commandant, is ook louter een veronderstelling. U zou het vernomen hebben van de buren op de begrafenis van uw zoon. Zij zouden het op hun beurt vernomen hebben in de moskee (CGVS 16/11503, p.16). U maakt echter op geen enkele manier duidelijk dat het effectief die commandant of zijn familie zijn die de moord op uw zoon gepleegd hebben. Nog minder maakt u duidelijk dat dit zou gebeurd zijn omwille van het weigeren van de hand van uw dochter. Het kan hier ook gaan om een spijtige roofmoord, aangezien de auto van uw zoon niet is teruggevonden. Het is ook opmerkelijk dat u wel de verdwijning van uw zoon hebt gemeld bij de politie, maar niet de moord op uw zoon (CGVS 16/11503, p.16; CGVS 16/11097, p.12).

Wat het nut zou zijn van de moord op uw broer indien die commandant met uw dochter wilde trouwen, blijft ook onduidelijk. U zegt zelf dat ze misschien de volgende dag uw dochters zouden meenemen (CGVS 16/11503, p.16). Echter u verklaart tegelijkertijd dat ze niet meer zijn langs geweest wanneer jullie nog in Afghanistan waren. Ook uw broer die nochtans ook in Kabul verblijft, blijkt niets meer gehoord te hebben van hen (CGVS 16/11503, p.17; CGVS 16/11097, p. 12; CGVS 16/11504, p.5). Uw zoon E(...) zegt dat ze na de dood van iemand niet zo vlug langskomen (CGVS 16/11097, p.12) en uw dochter S(...) zegt dat ze bang waren om langs te komen omdat ze uw zoon hebben gedood (CGVS 16/11505, p.5). Beide argumenten weten totaal niet te overtuigen en stroken volledig niet met de andere verklaringen die zijn afgelegd. Als de commandant echt zo bekend en wreed is als jullie zelf hebben beweerd, zal hij zich niet laten tegenhouden hebben door de dood van uw zoon.

Op te merken valt nog dat u de tijdsaanduiding van de gebeurtenissen bewust vaag schijnt te houden. Zo kan u niet zeggen wanneer de vrouwen zijn langs geweest. Het was koud en het was winter is alles wat u er over kan zeggen (CGVS 16/11503, p. 11). U kan eveneens niet zeggen wanneer u Afghanistan

hebt verlaten, u kan enkel zeggen dat het een jaar en acht maanden geleden was in de wintertijd (CGVS 16/11503, p.17). Dat u zelfs niet exact kan zeggen wanneer deze gebeurtenissen hebben plaatsgevonden, is op zijn minst merkwaardig te noemen. Ook uw zoon E(...) blijft vaag wanneer het tijdsaanduiding betreft. Zo zegt hij te zijn vertrokken uit Afghanistan tijdens een periode van schoolvakantie. Hij kan echter ook totaal niet aangeven in welke maand die schoolvakantie valt, toch erg opvallend voor iemand die bijna het volledige middelbaar onderwijs achter de rug heeft (CGVS 16/11097, p. 5). Ook uw dochter S(...) houdt het veeleer vaag op de winter wanneer die vrouwen zijn langs geweest (CGVS 16/11505, p.4). Ook uw dochter L(...) houdt het op het begin van de winter (CGVS 16/11504, p.4). Dat jullie allemaal vasthouden aan het vage "wintertijd" en niet preciezer kunnen zijn over de periode waarin jullie zoon, respectievelijk broer W(...) is gestorven, blijft zeer opmerkelijk en zegt dan ook veel over het ingestudeerd karakter van jullie asielrelaas.

Bovenstaand geheel van vaststellingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaring als zou een Panshiri commandant uw dochter hebben willen huwen en dat uw weigering het leven van uw zoon W(...) zou hebben gekost.

Het CGVS wil ten slotte nog opmerken dat u niet duidelijk bent over uw gebruikte namen. Hier in België heeft u zich, net zoals uw dochters en zoon, geregistreerd onder de naam M(...)(vragenlijst van 1 maart 2016/8.200.629, vraag 1, vragenlijst van 1 maart 2016/8.200.636, vraag 1; vragenlijst van 1 maart 2016/8.200.638, vraag 1; vragenlijst van 1 maart 2016/8.200.635, vraag 1). In Duitsland blijkt u zich echter geregistreerd te hebben onder de naam A(...). Hiermee geconfronteerd, doet u er lacherig over en wijt u het aan de vermoedheid in Duitsland. Ook uw zoon en dochters hebben zich in Duitsland niet onder de naam M(...) geregistreerd, ze hebben zich geregistreerd onder de naam N(...). U kan enkel zeggen dat jullie gewoon een naam hebben opgegeven (CGVS 16/11503, p.8). Uw zoon E(...) zegt dan weer dat jullie N(...) hebben gekozen omdat dat de naam was die uw zoon K(...) gebruikte toen hij werkte als journalist. Hij dacht dat N(...) zijn familienaam was. Pas na contact met K(...) zouden jullie beseft hebben dat M(...) jullie familienaam is (CGVS 16/11097, p.3). Dit weet echter niet te overtuigen, aangezien uw dochter S(...) verklaart dat jullie al lange tijd voor jullie vlucht uit Afghanistan in het bezit waren van een paspoort waarin de naam M(...) vermeld was (CGVS 16/11505, p.3). Het lijkt er dan ook eerder op dat jullie bewust een andere naam hebben aangenomen in Duitsland om niet naar daar te worden teruggestuurd. Jullie verklaren ook zelf niet in Duitsland te willen blijven, dat jullie daar geforceerd werden om jullie vingerafdrukken te geven. Het was jullie bedoeling om in België asiel aan te vragen, om bij jullie familie te zijn (CGVS 16/11097, p.3). Uw dochter L(...) zegt het zelfs letterlijk: we gaven die naam omdat we niet in Duitsland wilden blijven (CGVS 16/11504, p.3). Dit argument houdt echter geen steek. Van een asielzoeker, die vreest voor zijn veiligheid, mag verwacht worden dat hij zo vlug mogelijk asiel aanvraagt en zodoende hulp en bescherming inroept. Het zogenaamde 'landenshopping' wordt hierbij niet aanvaard. Dat jullie al eerder bescherming hadden kunnen vragen en dit niet deden, wijst nog maar eens op het relatieve karakter van jullie beweerde vrees.

U haalt nog aan dat er verschillende familieleden van u in Europa zijn. Zo woont er een zus en een schoonbroer van u in België. Een andere broer van u woont in Nederland. Hij was rechter in Afghanistan. Beiden zijn de oorlog ontvlucht in de jaren negentig (CGVS 16/11503, p.6). Ook uw oudste zoon K(...) bevindt zich in Nederland. Hij is getrouwd met de dochter van uw broer. U zou dit geregeld hebben omdat hij door zijn werk als journalist bedreigingen ontving (CGVS 16/11503, p.4). Uw zoon E(...), net als uw dochters verklaren echter geen problemen te hebben ondervonden door de bedreigingen die hij zou hebben gekend (CGVS 16/11097, p.4; CGVS 16/11505, p.6).

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De taskara's die jullie voorleggen bewijzen enkel jullie identiteit, dewelke in deze beslissing niet ter discussie staat. De foto's die u voorlegt van uw zoon W(...) en van zijn winkel en wagen steunen op geen enkele manier het door u voorgehouden asielrelaas. Ook de andere foto's en het paspoort van uw zoon K(...) die u neerlegt doen dit niet. De studentenkaart van E(...) en S(...) bewijzen dat zij student waren, eveneens een feit dat niet betwist wordt in deze beslissing. Het overlijdensattest van uw echtgenoot bevestigt enkel dat hij overleden is, een feit dat eveneens niet wordt betwist in deze beslissing. De artikels die u voorlegt over de Panshiri kan u op geen enkele manier duiden en bovendien bevestigt uw zoon dat deze helemaal niet handelen over de mensen die jullie

zouden hebben lastiggefallen. De USB-stick ten slotte is een herhaling van alle documenten die u voorlegt. Kortom, de door u voorgelegde documenten slagen er niet in de ongelooftwaardigheid van uw asielrelaas om te buigen.

De medische attesten waarin wordt verwezen naar geheugenproblemen, dementie en posttraumatische stressstoornis werden opgemaakt door twee verschillende huisartsen. Er valt niet uit af te leiden hoe vaak u voor deze problemen op consultatie ging of op basis van welke onderzoeken deze problemen zijn vastgesteld. Gedurende het interview blijkt uw geheugen alleszins goed te werken wanneer u een beeld geeft van uw familieleden, van de plaatsen waar deze zich bevinden en waarom zij naar die plaatsen zijn verhuisd. Verder kan worden vastgesteld dat het door u voorgehouden asielrelaas strookte met wat uw kinderen hebben verklaard. Het verwijzen naar deze attesten om te verklaren waarom u bepaalde aspecten van uw asielrelaas niet kan verduidelijken, lijkt dan ook geen valabel argument. De certificaten in verband met jullie opleidingen in België ten slotte hebben geen betrekking op jullie asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele

situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2 De tweede verzoekende partij, mevrouw M. L., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1994.

De tweede verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 21 januari 2016 en dient op 22 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 september 2017 wordt de tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 24 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U bent drieëntwintig jaar oud. U was woonachtig in de hoofdstad Kabul. Uw vader stierf tien jaar geleden bij een auto-ongeval. Uw oudste broer K(...) is getrouwd met de dochter van uw oom en woont in Nederland. Uw oudste zus R(...) is getrouwd en woont in Kabul. U woonde in Kabul met uw twee broers (W(...) en (...)) en uw zus (S(...)). Een oom en tante van u zijn woonachtig in België. Een andere oom is woonachtig in Nederland, nog een andere oom woont in Kabul. Uw zus S(...) ging naar de universiteit en zat daar in het eerste jaar rechten, u bleef thuis, uw broer W(...) baatte een winkel uit en uw jongste broer E(...) ging nog naar school.

In de winter van 2015 kwamen er twee vrouwen naar jullie huis. Zij kwamen in opdracht van een Panshiri commandant vragen naar de hand van uw zus S(...). Uw moeder weigerde dit omdat uw zus nog te jong was en nog naar de universiteit ging. De volgende dag kwamen de vrouwen opnieuw, weer weigerde uw moeder hun aanvraag. De dag daarop werd uw broer W(...) aangesproken door familieleden van de commandant om uw moeder te overtuigen om S(...) uit te huwelijken. Uw moeder weigerde echter opnieuw. De volgende dag verdween uw broer W(...). Enkele dagen later werd zijn dode lichaam teruggevonden in de buurt van jullie huis. U gaat er van uit dat de Panshiri commandant verantwoordelijk is voor de dood van uw broer, jullie hadden geen andere vijanden. Jullie vroegen jullie oom, die eveneens in Kabul woont, om hulp om Afghanistan te ontvluchten. Uw moeder wilde niet dat er nog meer leden van uw familie gedood worden door de Panshiri's. Jullie nemen het vliegtuig naar Turkije, van waaruit jullie de reis te voet verder zetten. Via Griekenland komen jullie naar België, waar u samen met uw broer E(...) (O.V. (...); CGVS (...)), zus S(...) (O.V. (...); CGVS (...)) en uw moeder K(...) (O.V. (...); CGVS (...)) asiel aanvraagt bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 22 januari 2016.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Panshiri geïnterviewd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legt uw moeder volgende documenten neer: haar taskara, artikels en foto's over Panshiri's, foto's van haarzelf, uw broer W(...), zijn winkel en zijn wagen, foto's van het graf van uw vader en uw broer, foto's van uw broer K(...) en een kopie van zijn paspoort, een overlijdensattest van uw vader alsook twee medische attesten. U, uw zus en uw broer leggen een taskara voor. Uw broer E(...) en zus S(...) bezorgen ook hun studentenkaart. Allemaal leggen jullie ook een attest voor omtrent een gevolgde opleiding hier in België. Uw broer E(...) ten slotte legt ook een USB-stick neer waarop nog eens alle documenten staan en enkele video's van jullie onderweg naar België.

B. Motivering

Tijdens de gehoren voor het CGVS verwijst u naar de asielmotieven die ook door uw moeder M(...) K(...) werden ingeroepen. U brengt geen andere motieven aan. In het dossier van uw moeder nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing luidt als volgt:

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u over de commandant die de hand van uw dochter kwam vragen alsook over zijn familie zo goed als geen informatie kan aanleveren. Zo zegt u dat het de moeder en de zus van de commandant waren die langskwamen bij u. Hun naam kan u echter niet zeggen. U kan ook niet zeggen van welke stam ze zijn. Over de commandant kan u enkel zeggen dat hij vijfenvijftig jaar oud was, dat hij van Panshir afkomstig is en dat zijn naam M(...) H(...) K(...) is. Die naam zou u via uw burens hebben vernomen na het overlijden van uw zoon W(...) (CGVS (...), p.13). Toch nog eens gevraagd of u niet meer kan vertellen over de man en zijn familie, beperkt u zich opnieuw tot vaagheden en algemeenheden. Zo zegt u dat hij gevaarlijk was, dat hij veel mensen pijn deed en een gekende crimineel was in Kabul (CGVS 16/11503, p.14). Ook uw zoon E(...) houdt het bij algemeenheden, hij zegt dat het om een jihadi ging en dat hij een heel bekende persoon was (CGVS 16/11097, p.9). Hij voegt er nog aan toe dat hij veel misdaden heeft begaan en veel families heeft lastig gevallen. Hij

vermeldt vervolgens kort twee incidenten, maar voegt er nog eens aan toe dat jullie niet veel informatie over hem hadden. Vervolgens zegt hij nog dat commandanten heel machtig zijn in Kabul en dat iedereen daarom hekken plaatst (CGVS 16/11097, p. 10). Dat u zo weinig informatie kan aanleveren over de man en familie die aan de basis van jullie vertrek uit Afghanistan zouden hebben gelegen, is merkwaardig.

Voorts stelt het CGVS vast dat jullie het telkens hebben over 'Panshiri' mensen als diegene die al uw problemen hebben veroorzaakt. Ook de commandant die met uw dochter wilde trouwen zou een Panshiri zijn. Er wordt u echter meerdere malen gevraagd te verduidelijken wie of wat Panshiri zijn, maar u slaagt er op geen enkele manier in om hier meer informatie over aan te leveren. Zo zegt u dat het jihadi's zijn en dat ze hun macht gebruiken tegen onschuldige mensen. Ze komen uit afgelegen gebieden (CGVS 16/11503, p.5). U herhaalt later in het interview nog eens dat ze wreed zijn. Gevraagd naar voorbeelden van die wreedheden en aangemaand om meer te vertellen, verwijst u na enige tijd naar Farkhunda, een meisje dat volgens u enkele jaren geleden werd gedood door jihadi's (CGVS 16/11503, p.15). Deze zaak van een jonge vrouw die gestenigd werd is inderdaad uitgebreid in de pers geweest (zie administratief dossier). Hoe u de associatie maakt met Panshiri blijft echter onduidelijk. Ook uw zoon E(...) spreekt heel algemeen over Panshiri en kan er geen informatie over aanleveren. Zo heeft hij het over pistolen en messen die ze dragen. Hij zegt ook dat ze erg machtig zijn en op een berg leven (CGVS 16/11097, p. 11). Dit is allemaal bijzonder vaag. Uw dochter S(...) komt niet verder dan te stellen dat het machtige en gevaarlijke mensen zijn, dat ze hun eigen stam hebben en dat er goede en slechte mensen zijn in elke stam (CGVS 16/11505, p.5). Geen van jullie komt dus verder dan vage verklaringen die op vele groepen in Afghanistan betrekking kunnen hebben.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u op geen enkele manier kan duiden waarom die man net uw dochter zou uitkiezen om met hem te trouwen. Zo zegt u dat er geen band is tussen uw familie en die van de commandant. U kan enkel zeggen dat de familie in uw regio woonde en dat ze misschien dachten dat jullie geld hadden omdat jullie over een wagen beschikten (CGVS 16/11503, p.14). U gaat hier echter enkel uit van veronderstellingen zonder deze op een of andere manier hard te maken. Zeker in Kabul zal u helemaal niet de enige familie met een wagen zijn geweest. Uw zoon E(...) zegt dan weer dat de commandant uw zus misschien gezien heeft op weg naar de universiteit (CGVS 16/11097, p.11). Ook hij gaat hier enkel uit van veronderstellingen.

Dat uw zoon W(...) zou vermoord zijn door die commandant, is ook louter een veronderstelling. U zou het vernomen hebben van de burens op de begrafenis van uw zoon. Zij zouden het op hun beurt vernomen hebben in de moskee (CGVS 16/11503, p.16). U maakt echter op geen enkele manier duidelijk dat het effectief die commandant of zijn familie zijn die de moord op uw zoon gepleegd hebben. Nog minder maakt u duidelijk dat dit zou gebeurd zijn omwille van het weigeren van de hand van uw dochter. Het kan hier ook gaan om een spijtige roofmoord, aangezien de auto van uw zoon niet is teruggevonden. Het is ook opmerkelijk dat u wel de verdwijning van uw zoon hebt gemeld bij de politie, maar niet de moord op uw zoon (CGVS 16/11503, p.16; CGVS 16/11097, p.12).

Wat het nut zou zijn van de moord op uw broer indien die commandant met uw dochter wilde trouwen, blijft ook onduidelijk. U zegt zelf dat ze misschien de volgende dag uw dochters zouden meenemen (CGVS 16/11503, p.16). Echter u verklaart tegelijkertijd dat ze niet meer zijn langs geweest wanneer jullie nog in Afghanistan waren. Ook uw broer die nochtans ook in Kabul verblijft, blijkt niets meer gehoord te hebben van hen (CGVS 16/11503, p.17; CGVS 16/11097, p. 12; CGVS 16/11504, p.5). Uw zoon E(...) zegt dat ze na de dood van iemand niet zo vlug langskomen (CGVS 16/11097, p.12) en uw dochter S(...) zegt dat ze bang waren om langs te komen omdat ze uw zoon hebben gedood (CGVS 16/11505, p.5). Beide argumenten weten totaal niet te overtuigen en stroken volledig niet met de andere verklaringen die zijn afgelegd. Als de commandant echt zo bekend en wreed is als jullie zelf hebben beweerd, zal hij zich niet laten tegenhouden hebben door de dood van uw zoon.

Op te merken valt nog dat u de tijdsaanduiding van de gebeurtenissen bewust vaag schijnt te houden. Zo kan u niet zeggen wanneer de vrouwen zijn langs geweest. Het was koud en het was winter is alles wat u er over kan zeggen (CGVS 16/11503, p. 11). U kan eveneens niet zeggen wanneer u Afghanistan hebt verlaten, u kan enkel zeggen dat het een jaar en acht maanden geleden was in de wintertijd (CGVS 16/11503, p.17). Dat u zelfs niet exact kan zeggen wanneer deze gebeurtenissen hebben plaatsgevonden, is op zijn minst merkwaardig te noemen. Ook uw zoon E(...) blijft vaag wanneer het tijdsaanduiding betreft. Zo zegt hij te zijn vertrokken uit Afghanistan tijdens een periode van schoolvakantie. Hij kan echter ook totaal niet aangeven in welke maand die schoolvakantie valt, toch erg opvallend voor iemand die bijna het volledige middelbaar onderwijs achter de rug heeft (CGVS

16/11097, p. 5). Ook uw dochter S(...) houdt het veeleer vaag op de winter wanneer die vrouwen zijn langs geweest (CGVS 16/11505, p.4). Ook uw dochter L(...) houdt het op het begin van de winter (CGVS 16/11504, p.4). Dat jullie allemaal vasthouden aan het vage "wintertijd" en niet preciezer kunnen zijn over de periode waarin jullie zoon, respectievelijk broer W(...) is gestorven, blijft zeer opmerkelijk en zegt dan ook veel over het ingestudeerd karakter van jullie asielrelaas.

Bovenstaand geheel van vaststellingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaring als zou een Panshiri commandant uw dochter hebben willen huwen en dat uw weigering het leven van uw zoon W(...) zou hebben gekost.

Het CGVS wil ten slotte nog opmerken dat u niet duidelijk bent over uw gebruikte namen. Hier in België heeft u zich, net zoals uw dochters en zoon, geregistreerd onder de naam M(...)(vragenlijst van 1 maart 2016/8.200.629, vraag 1, vragenlijst van 1 maart 2016/8.200.636, vraag 1; vragenlijst van 1 maart 2016/8.200.638, vraag 1; vragenlijst van 1 maart 2016/8.200.635, vraag 1). In Duitsland blijkt u zich echter geregistreerd te hebben onder de naam A(...). Hiermee geconfronteerd, doet u er lacherig over en wijt u het aan de vermoedheid in Duitsland. Ook uw zoon en dochters hebben zich in Duitsland niet onder de naam M(...) geregistreerd, ze hebben zich geregistreerd onder de naam N(...). U kan enkel zeggen dat jullie gewoon een naam hebben opgegeven (CGVS 16/11503, p.8). Uw zoon E(...) zegt dan weer dat jullie N(...) hebben gekozen omdat dat de naam was die uw zoon K(...) gebruikte toen hij werkte als journalist. Hij dacht dat N(...) zijn familienaam was. Pas na contact met K(...) zouden jullie beseft hebben dat M(...) jullie familienaam is (CGVS 16/11097, p.3). Dit weet echter niet te overtuigen, aangezien uw dochter S(...) verklaart dat jullie al lange tijd voor jullie vlucht uit Afghanistan in het bezit waren van een paspoort waarin de naam M(...) vermeld was (CGVS 16/11505, p.3). Het lijkt er dan ook eerder op dat jullie bewust een andere naam hebben aangenomen in Duitsland om niet naar daar te worden teruggestuurd. Jullie verklaren ook zelf niet in Duitsland te willen blijven, dat jullie daar geforceerd werden om jullie vingerafdrukken te geven. Het was jullie bedoeling om in België asiel aan te vragen, om bij jullie familie te zijn (CGVS 16/11097, p.3). Uw dochter L(...) zegt het zelfs letterlijk: we gaven die naam omdat we niet in Duitsland wilden blijven (CGVS 16/11504, p.3). Dit argument houdt echter geen steek. Van een asielzoeker, die vreest voor zijn veiligheid, mag verwacht worden dat hij zo vlug mogelijk asiel aanvraagt en zodoende hulp en bescherming inroept. Het zogenaamde 'landenshopping' wordt hierbij niet aanvaard. Dat jullie al eerder bescherming hadden kunnen vragen en dit niet deden, wijst nog maar eens op het relatieve karakter van jullie beweerde vrees.

U haalt nog aan dat er verschillende familieleden van u in Europa zijn. Zo woont er een zus en een schoonbroer van u in België. Een andere broer van u woont in Nederland. Hij was rechter in Afghanistan. Beiden zijn de oorlog ontvlucht in de jaren negentig (CGVS 16/11503, p.6). Ook uw oudste zoon K(...) bevindt zich in Nederland. Hij is getrouwd met de dochter van uw broer. U zou dit geregeld hebben omdat hij door zijn werk als journalist bedreigingen ontving (CGVS 16/11503, p.4). Uw zoon E(...), net als uw dochters verklaren echter geen problemen te hebben ondervonden door de bedreigingen die hij zou hebben gekend (CGVS 16/11097, p.4; CGVS 16/11505, p.6).

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De taskara's die jullie voorleggen bewijzen enkel jullie identiteit, dewelke in deze beslissing niet ter discussie staat. De foto's die u voorlegt van uw zoon W(...) en van zijn winkel en wagen steunen op geen enkele manier het door u voorgehouden asielrelaas. Ook de andere foto's en het paspoort van uw zoon K(...) die u neerlegt doen dit niet. De studentenkaart van E(...) en S(...) bewijzen dat zij student waren, eveneens een feit dat niet betwist wordt in deze beslissing. Het overlijdensattest van uw echtgenoot bevestigt enkel dat hij overleden is, een feit dat eveneens niet wordt betwist in deze beslissing. De artikels die u voorlegt over de Panshiri kan u op geen enkele manier duiden en bovendien bevestigt uw zoon dat deze helemaal niet handelen over de mensen die jullie zouden hebben lastiggevalen. De USB-stick ten slotte is een herhaling van alle documenten die u voorlegt. Kortom, de door u voorgelegde documenten slagen er niet in de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas om te buigen.

De medische attesten waarin wordt verwezen naar geheugenproblemen, dementie en posttraumatische stressstoornis werden opgemaakt door twee verschillende huisartsen. Er valt niet uit

af te leiden hoe vaak u voor deze problemen op consultatie ging of op basis van welke onderzoeken deze problemen zijn vastgesteld. Gedurende het interview blijkt uw geheugen alleszins goed te werken wanneer u een beeld geeft van uw familieleden, van de plaatsen waar deze zich bevinden en waarom zij naar die plaatsen zijn verhuisd. Verder kan worden vastgesteld dat het door u voorgehouden asielrelaas strookte met wat uw kinderen hebben verklaard. Het verwijzen naar deze attesten om te verklaren waarom u bepaalde aspecten van uw asielrelaas niet kan verduidelijken, lijkt dan ook geen valabel argument. De certificaten in verband met jullie opleidingen in België ten slotte hebben geen betrekking op jullie asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en

internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De derde verzoekende partij, mevrouw M. S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1997.

De derde verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 21 januari 2016 en dient op 22 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 september 2017 wordt de derde verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 24 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadzjiek te zijn. U bent twintig jaar oud. U was woonachtig in de hoofdstad Kabul. Uw vader stierf tien jaar geleden bij een auto-ongeval. Uw oudste broer K(...) is getrouwd met de dochter van uw oom en woont in Nederland. Uw oudste zus R(...) is getrouwd en woont in Kabul. U woonde in Kabul met uw twee broers (W(...) en E(...)) en uw zus (L(...)). Een oom en tante van u zijn woonachtig in België. Een andere oom is woonachtig in

Nederland, nog een andere oom woont in Kabul. U ging naar de universiteit en zat daar in het eerste jaar rechten, uw zus L(...) bleef thuis, uw broer W(...) baatte een winkel uit en uw jongste broer E(...) ging nog naar school.

In de winter van 2015 kwamen er twee vrouwen naar jullie huis. Zij kwamen in opdracht van een Panshiri commandant vragen naar uw hand. Uw moeder weigerde dit omdat u nog te jong was en nog naar de universiteit ging. De volgende dag kwamen de vrouwen opnieuw, weer weigerde uw moeder hun aanvraag. De dag daarop werd uw broer W(...) aangesproken door familieleden van de commandant om uw moeder te overtuigen om u uit te huwelijken. Uw moeder weigerde echter opnieuw. De volgende dag verdween uw broer W(...). Enkele dagen later werd zijn dode lichaam teruggevonden in de buurt van jullie huis. U gaat er van uit dat de Panshiri commandant verantwoordelijk is voor de dood van uw broer, jullie hadden geen andere vijanden. Jullie vroegen jullie oom, die eveneens in Kabul woont, om hulp om Afghanistan te ontvluchten. Uw moeder wilde niet dat er nog meer leden van uw familie gedood worden door de Panshiri's. Jullie nemen het vliegtuig naar Turkije, van waaruit jullie de reis te voet verder zetten. Via Griekenland komen jullie naar België, waar u samen met uw broer E(...) (O.V. (...); CGVS (...)), zus L(...) (O.V. (...); CGVS (...)) en uw moeder K(...) (O.V. (...); CGVS (...)) asiel aanvraagt bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 22 januari 2016.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Panshiri geïsoleerd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legt uw moeder volgende documenten neer: haar taskara, artikels en foto's over Panshiri's, foto's van haarzelf, uw broer W(...), zijn winkel en zijn wagen, foto's van het graf van uw vader en uw broer, foto's van uw broer K(...) en een kopie van zijn paspoort, een overlijdensattest van uw vader alsook twee medische attesten. U, uw zus en uw broer leggen een taskara voor. U en uw broer E(...) bezorgen ook jullie studentenkaart. Allemaal leggen jullie ook een attest voor omtrent een gevolgde opleiding hier in België. Uw broer E(...) ten slotte legt ook een USB-stick neer waarop nog eens alle documenten staan en enkele video's van jullie onderweg naar België.

B. Motivering

Tijdens de gehoren voor het CGVS verwijst u naar de asielmotieven die ook door uw moeder M(...) K(...) werden ingeroepen. U brengt geen andere motieven aan. In het dossier van uw moeder nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing luidt als volgt:

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u over de commandant die de hand van uw dochter kwam vragen alsook over zijn familie zo goed als geen informatie kan aanleveren. Zo zegt u dat het de moeder en de zus van de commandant waren die langskwamen bij u. Hun naam kan u echter niet zeggen. U kan ook niet zeggen van welke stam ze zijn. Over de commandant kan u enkel zeggen dat hij vijfenvijftig jaar oud was, dat hij van Panshir afkomstig is en dat zijn naam M(...) H(...) K(...) is. Die naam zou u via uw burens hebben vernomen na het overlijden van uw zoon W(...) (CGVS (...), p.13). Toch nog eens gevraagd of u niet meer kan vertellen over de man en zijn familie, beperkt u zich opnieuw tot vaagheden en algemeenheden. Zo zegt u dat hij gevaarlijk was, dat hij veel mensen pijn deed en een gekende crimineel was in Kabul (CGVS 16/11503, p.14). Ook uw zoon E(...) houdt het bij algemeenheden, hij zegt dat het om een jihadi ging en dat hij een heel bekende persoon was (CGVS 16/11097, p.9). Hij voegt er nog aan toe dat hij veel misdaden heeft begaan en veel families heeft lastig gevallen. Hij vermeldt vervolgens kort twee incidenten, maar voegt er nog eens aan toe dat jullie niet veel informatie over hem hadden. Vervolgens zegt hij nog dat commandanten heel machtig zijn in Kabul en dat iedereen daarom hekken plaatst (CGVS 16/11097, p. 10). Dat u zo weinig informatie kan aanleveren over de man en familie die aan de basis van jullie vertrek uit Afghanistan zouden hebben gelegen, is merkwaardig.

Voorts stelt het CGVS vast dat jullie het telkens hebben over 'Panshiri' mensen als diegene die al uw problemen hebben veroorzaakt. Ook de commandant die met uw dochter wilde trouwen zou een Panshiri zijn. Er wordt u echter meerdere malen gevraagd te verduidelijken wie of wat Panshiri zijn, maar u slaagt er op geen enkele manier in om hier meer informatie over aan te leveren. Zo zegt u dat het jihadi's zijn en dat ze hun macht gebruiken tegen onschuldige mensen. Ze komen uit afgelegen gebieden (CGVS 16/11503, p.5). U herhaalt later in het interview nog eens dat ze wreed zijn. Gevraagd naar voorbeelden van die wreedheden en aangemaand om meer te vertellen, verwijst u na enige tijd naar Farkhunda, een meisje dat volgens u enkele jaren geleden werd gedood door jihadi's (CGVS 16/11503, p.15). Deze zaak van een jonge vrouw die gestenigd werd is inderdaad uitgebreid in de pers geweest (zie administratief dossier). Hoe u de associatie maakt met Panshiri blijft echter onduidelijk. Ook uw zoon E(...) spreekt heel algemeen over Panshiri en kan er geen informatie over aanleveren. Zo heeft hij het over pistolen en messen die ze dragen. Hij zegt ook dat ze erg machtig zijn en op een berg leven (CGVS 16/11097, p. 11). Dit is allemaal bijzonder vaag. Uw dochter S(...) komt niet verder dan te stellen dat het machtige en gevaarlijke mensen zijn, dat ze hun eigen stam hebben en dat er goede en slechte mensen zijn in elke stam (CGVS 16/11505, p.5). Geen van jullie komt dus verder dan vage verklaringen die op vele groepen in Afghanistan betrekking kunnen hebben.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u op geen enkele manier kan duiden waarom die man net uw dochter zou uitkiezen om met hem te trouwen. Zo zegt u dat er geen band is tussen uw familie en die van de commandant. U kan enkel zeggen dat de familie in uw regio woonde en dat ze misschien dachten dat jullie geld hadden omdat jullie over een wagen beschikten (CGVS 16/11503, p.14). U gaat hier echter enkel uit van veronderstellingen zonder deze op een of andere manier hard te maken. Zeker in Kabul zal u helemaal niet de enige familie met een wagen zijn geweest. Uw zoon E(...) zegt dan weer dat de commandant uw zus misschien gezien heeft op weg naar de universiteit (CGVS 16/11097, p.11). Ook hij gaat hier enkel uit van veronderstellingen.

Dat uw zoon W(...) zou vermoord zijn door die commandant, is ook louter een veronderstelling. U zou het vernomen hebben van de burens op de begrafenis van uw zoon. Zij zouden het op hun beurt vernomen hebben in de moskee (CGVS 16/11503, p.16). U maakt echter op geen enkele manier duidelijk dat het effectief die commandant of zijn familie zijn die de moord op uw zoon gepleegd hebben. Nog minder maakt u duidelijk dat dit zou gebeurd zijn omwille van het weigeren van de hand van uw dochter. Het kan hier ook gaan om een spijtige roofmoord, aangezien de auto van uw zoon niet is teruggevonden. Het is ook opmerkelijk dat u wel de verdwijning van uw zoon hebt gemeld bij de politie, maar niet de moord op uw zoon (CGVS 16/11503, p.16; CGVS 16/11097, p.12).

Wat het nut zou zijn van de moord op uw broer indien die commandant met uw dochter wilde trouwen, blijft ook onduidelijk. U zegt zelf dat ze misschien de volgende dag uw dochters zouden meenemen (CGVS 16/11503, p.16). Echter u verklaart tegelijkertijd dat ze niet meer zijn langs geweest wanneer jullie nog in Afghanistan waren. Ook uw broer die nochtans ook in Kabul verblijft, blijkt niets meer gehoord te hebben van hen (CGVS 16/11503, p.17; CGVS 16/11097, p. 12; CGVS 16/11504, p.5). Uw zoon E(...) zegt dat ze na de dood van iemand niet zo vlug langskomen (CGVS 16/11097, p.12) en uw dochter S(...) zegt dat ze bang waren om langs te komen omdat ze uw zoon hebben gedood (CGVS 16/11505, p.5). Beide argumenten weten totaal niet te overtuigen en stroken volledig niet met de andere verklaringen die zijn afgelegd. Als de commandant echt zo bekend en wreed is als jullie zelf hebben beweerd, zal hij zich niet laten tegenhouden hebben door de dood van uw zoon.

Op te merken valt nog dat u de tijdsaanduiding van de gebeurtenissen bewust vaag schijnt te houden. Zo kan u niet zeggen wanneer de vrouwen zijn langs geweest. Het was koud en het was winter is alles wat u er over kan zeggen (CGVS 16/11503, p. 11). U kan eveneens niet zeggen wanneer u Afghanistan hebt verlaten, u kan enkel zeggen dat het een jaar en acht maanden geleden was in de wintertijd (CGVS 16/11503, p.17). Dat u zelfs niet exact kan zeggen wanneer deze gebeurtenissen hebben plaatsgevonden, is op zijn minst merkwaardig te noemen. Ook uw zoon E(...) blijft vaag wanneer het tijdsaanduiding betreft. Zo zegt hij te zijn vertrokken uit Afghanistan tijdens een periode van schoolvakantie. Hij kan echter ook totaal niet aangeven in welke maand die schoolvakantie valt, toch erg opvallend voor iemand die bijna het volledige middelbaar onderwijs achter de rug heeft (CGVS 16/11097, p. 5). Ook uw dochter S(...) houdt het veeleer vaag op de winter wanneer die vrouwen zijn langs geweest (CGVS 16/11505, p.4). Ook uw dochter L(...) houdt het op het begin van de winter (CGVS 16/11504, p.4). Dat jullie allemaal vasthouden aan het vage "wintertijd" en niet preciezer kunnen zijn over de periode waarin jullie zoon, respectievelijk broer W(...) is gestorven, blijft zeer opmerkelijk en zegt dan ook veel over het ingestudeerd karakter van jullie asielrelaas.

Bovenstaand geheel van vaststellingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaring als zou een Panshiri commandant uw dochter hebben willen huwen en dat uw weigering het leven van uw zoon W(...) zou hebben gekost.

Het CGVS wil ten slotte nog opmerken dat u niet duidelijk bent over uw gebruikte namen. Hier in België heeft u zich, net zoals uw dochters en zoon, geregistreerd onder de naam M(...) (vragenlijst van 1 maart 2016/8.200.629, vraag 1; vragenlijst van 1 maart 2016/8.200.636, vraag 1; vragenlijst van 1 maart 2016/8.200.638, vraag 1; vragenlijst van 1 maart 2016/8.200.635, vraag 1). In Duitsland blijkt u zich echter geregistreerd te hebben onder de naam A(...). Hiermee geconfronteerd, doet u er lacherig over en wijt u het aan de vermoedheid in Duitsland. Ook uw zoon en dochters hebben zich in Duitsland niet onder de naam M(...) geregistreerd, ze hebben zich geregistreerd onder de naam N(...). U kan enkel zeggen dat jullie gewoon een naam hebben opgegeven (CGVS 16/11503, p.8). Uw zoon E(...) zegt dan weer dat jullie N(...) hebben gekozen omdat dat de naam was die uw zoon K(...) gebruikte toen hij werkte als journalist. Hij dacht dat N(...) zijn familienaam was. Pas na contact met K(...) zouden jullie beseft hebben dat M(...) jullie familienaam is (CGVS 16/11097, p.3). Dit weet echter niet te overtuigen, aangezien uw dochter S(...) verklaart dat jullie al lange tijd voor jullie vlucht uit Afghanistan in het bezit waren van een paspoort waarin de naam M(...) vermeld was (CGVS 16/11505, p.3). Het lijkt er dan ook eerder op dat jullie bewust een andere naam hebben aangenomen in Duitsland om niet naar daar te worden teruggestuurd. Jullie verklaren ook zelf niet in Duitsland te willen blijven, dat jullie daar geforceerd werden om jullie vingerafdrukken te geven. Het was jullie bedoeling om in België asiel aan te vragen, om bij jullie familie te zijn (CGVS 16/11097, p.3). Uw dochter L(...) zegt het zelfs letterlijk: we gaven die naam omdat we niet in Duitsland wilden blijven (CGVS 16/11504, p.3). Dit argument houdt echter geen steek. Van een asielzoeker, die vreest voor zijn veiligheid, mag verwacht worden dat hij zo vlug mogelijk asiel aanvraagt en zodoende hulp en bescherming inroept. Het zogenaamde 'landenshopping' wordt hierbij niet aanvaard. Dat jullie al eerder bescherming hadden kunnen vragen en dit niet deden, wijst nog maar eens op het relatieve karakter van jullie beweerde vrees.

U haalt nog aan dat er verschillende familieleden van u in Europa zijn. Zo woont er een zus en een schoonbroer van u in België. Een andere broer van u woont in Nederland. Hij was rechter in Afghanistan. Beiden zijn de oorlog ontvlucht in de jaren negentig (CGVS 16/11503, p.6). Ook uw oudste zoon K(...) bevindt zich in Nederland. Hij is getrouwd met de dochter van uw broer. U zou dit geregeld hebben omdat hij door zijn werk als journalist bedreigingen ontving (CGVS 16/11503, p.4). Uw zoon E(...), net als uw dochters verklaren echter geen problemen te hebben ondervonden door de bedreigingen die hij zou hebben gekend (CGVS 16/11097, p.4; CGVS 16/11505, p.6).

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De taskara's die jullie voorleggen bewijzen enkel jullie identiteit, dewelke in deze beslissing niet ter discussie staat. De foto's die u voorlegt van uw zoon W(...) en van zijn winkel en wagen steunen op geen enkele manier het door u voorgehouden asielrelaas. Ook de andere foto's en het paspoort van uw zoon K(...) die u neerlegt doen dit niet. De studentenkaart van E(...) en S(...) bewijzen dat zij student waren, eveneens een feit dat niet betwist wordt in deze beslissing. Het overlijdensattest van uw echtgenoot bevestigt enkel dat hij overleden is, een feit dat eveneens niet wordt betwist in deze beslissing. De artikels die u voorlegt over de Panshiri kan u op geen enkele manier duiden en bovendien bevestigt uw zoon dat deze helemaal niet handelen over de mensen die jullie zouden hebben lastiggevalen. De USB-stick ten slotte is een herhaling van alle documenten die u voorlegt. Kortom, de door u voorgelegde documenten slagen er niet in de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas om te buigen.

De medische attesten waarin wordt verwezen naar geheugenproblemen, dementie en posttraumatische stressstoornis werden opgemaakt door twee verschillende huisartsen. Er valt niet uit af te leiden hoe vaak u voor deze problemen op consultatie ging of op basis van welke onderzoeken deze problemen zijn vastgesteld. Gedurende het interview blijkt uw geheugen alleszins goed te werken wanneer u een beeld geeft van uw familieleden, van de plaatsen waar deze zich bevinden en waarom zij naar die plaatsen zijn verhuisd. Verder kan worden vastgesteld dat het door u voorgehouden asielrelaas strookte met wat uw kinderen hebben verklaard. Het verwijzen naar deze attesten om te verklaren waarom u bepaalde aspecten van uw asielrelaas niet kan verduidelijken, lijkt dan ook geen

valabel argument. De certificaten in verband met jullie opleidingen in België ten slotte hebben geen betrekking op jullie asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en

provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4 De vierde verzoekende partij, de heer M. E., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1998.

De vierde verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 21 januari 2016 en dient op 22 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 september 2017 wordt de vierde verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 24 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de vierde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine gemengd Pashtoun/Tadzieek te zijn. U bent negentien of twintig jaar oud. U was woonachtig in de hoofdstad Kabul. Uw vader stierf tien jaar geleden bij een auto-ongeval. Uw oudste broer K(...) is getrouwd met de dochter van uw oom en woont in Nederland. Uw oudste zus R(...) is getrouwd en woont in Kabul. U woonde in Kabul met uw broer (W(...)) en uw zussen (S(...) en L(...)). Een oom en tante van u zijn woonachtig in België. Een andere oom is woonachtig in Nederland, nog een andere oom woont in Kabul. Uw zus S(...) ging naar de universiteit en zat daar in het eerste jaar rechten, uw zus L(...) bleef thuis, uw broer W(...) baatte een winkel uit en u ging nog naar school.

In de winter van 2015 kwamen er twee vrouwen naar jullie huis. Zij kwamen in opdracht van een Panshiri commandant vragen naar de hand van uw zus S(...). Uw moeder weigerde dit omdat uw zus

nog te jong was en nog naar de universiteit ging. De volgende dag kwamen de vrouwen opnieuw, weer weigerde uw moeder hun aanvraag. De dag daarop werd uw broer W(...) aangesproken door familieleden van de commandant om uw moeder te overtuigen om S(...) uit te huwelijken. Uw moeder weigerde echter opnieuw. De volgende dag verdween uw broer W(...). Enkele dagen later werd zijn dode lichaam teruggevonden in de buurt van jullie huis. U gaat er van uit dat de Panshiri commandant verantwoordelijk is voor de dood van uw broer, jullie hadden geen andere vijanden. Jullie vroegen jullie oom, die eveneens in Kabul woont, om hulp om Afghanistan te ontvluchten. Uw moeder wilde niet dat er nog meer leden van uw familie gedood worden door de Panshiri's. Jullie nemen het vliegtuig naar Turkije, van waaruit jullie de reis te voet verder zetten. Via Griekenland komen jullie naar België, waar u samen met uw zus L(...) (O.V. (...); CGVS (...)), zus S(...) (O.V. (...); CGVS (...)) en uw moeder K(...) (O.V. (...); CGVS (...)) asiel aanvraagt bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 22 januari 2016.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Panshiri gevisieerd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legt uw moeder volgende documenten neer: haar taskara, artikels en foto's over Panshiri's, foto's van haarzelf, uw broer W(...), zijn winkel en zijn wagen, foto's van het graf van uw vader en uw broer, foto's van uw broer K(...) en een kopie van zijn paspoort, een overlijdensattest van uw vader alsook twee medische attesten. U, uw zus en uw broer leggen een taskara voor. U en uw zus S(...) bezorgen ook jullie studentenkaart. Allemaal leggen jullie ook een attest voor omtrent een gevolgde opleiding hier in België. U legt ten slotte ook een USB-stick neer waarop nog eens alle documenten staan en enkele video's van jullie onderweg naar België.

B. Motivering

Tijdens de gehoren voor het CGVS verwijst u naar de asielmotieven die ook door moeder M(...) K(...) werden ingeroepen. U brengt geen andere motieven aan. In het dossier van uw moeder nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing luidt als volgt:

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u over de commandant die de hand van uw dochter kwam vragen alsook over zijn familie zo goed als geen informatie kan aanleveren. Zo zegt u dat het de moeder en de zus van de commandant waren die langskwamen bij u. Hun naam kan u echter niet zeggen. U kan ook niet zeggen van welke stam ze zijn. Over de commandant kan u enkel zeggen dat hij vijfenvijftig jaar oud was, dat hij van Panshir afkomstig is en dat zijn naam M(...) H(...) K(...) is. Die naam zou u via uw burens hebben vernomen na het overlijden van uw zoon W(...) (CGVS (...), p.13). Toch nog eens gevraagd of u niet meer kan vertellen over de man en zijn familie, beperkt u zich opnieuw tot vaagheden en algemeenheden. Zo zegt u dat hij gevaarlijk was, dat hij veel mensen pijn deed en een gekende crimineel was in Kabul (CGVS 16/11503, p.14). Ook uw zoon E(...) houdt het bij algemeenheden, hij zegt dat het om een jihadi ging en dat hij een heel bekende persoon was (CGVS 16/11097, p.9). Hij voegt er nog aan toe dat hij veel misdaden heeft begaan en veel families heeft lastig gevallen. Hij vermeldt vervolgens kort twee incidenten, maar voegt er nog eens aan toe dat jullie niet veel informatie over hem hadden. Vervolgens zegt hij nog dat commandanten heel machtig zijn in Kabul en dat iedereen daarom hekken plaatst (CGVS 16/11097, p. 10). Dat u zo weinig informatie kan aanleveren over de man en familie die aan de basis van jullie vertrek uit Afghanistan zouden hebben gelegen, is merkwaardig.

Voorts stelt het CGVS vast dat jullie het telkens hebben over 'Panshiri' mensen als diegene die al uw problemen hebben veroorzaakt. Ook de commandant die met uw dochter wilde trouwen zou een Panshiri zijn. Er wordt u echter meerdere malen gevraagd te verduidelijken wie of wat Panshiri zijn, maar u slaagt er op geen enkele manier in om hier meer informatie over aan te leveren. Zo zegt u dat het jihadi's zijn en dat ze hun macht gebruiken tegen onschuldige mensen. Ze komen uit afgelegen gebieden (CGVS 16/11503, p.5). U herhaalt later in het interview nog eens dat ze wreed zijn. Gevraagd naar voorbeelden van die wreedheden en aangemaand om meer te vertellen, verwijst u na enige tijd

naar Farkhunda, een meisje dat volgens u enkele jaren geleden werd gedood door jihadi's (CGVS 16/11503, p.15). Deze zaak van een jonge vrouw die gestenigd werd is inderdaad uitgebreid in de pers geweest (zie administratief dossier). Hoe u de associatie maakt met Panshiri blijft echter onduidelijk. Ook uw zoon E(...) spreekt heel algemeen over Panshiri en kan er geen informatie over aanleveren. Zo heeft hij het over pistolen en messen die ze dragen. Hij zegt ook dat ze erg machtig zijn en op een berg leven (CGVS 16/11097, p. 11). Dit is allemaal bijzonder vaag. Uw dochter S(...) komt niet verder dan te stellen dat het machtige en gevaarlijke mensen zijn, dat ze hun eigen stam hebben en dat er goede en slechte mensen zijn in elke stam (CGVS 16/11505, p.5). Geen van jullie komt dus verder dan vage verklaringen die op vele groepen in Afghanistan betrekking kunnen hebben.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u op geen enkele manier kan duiden waarom die man net uw dochter zou uitkiezen om met hem te trouwen. Zo zegt u dat er geen band is tussen uw familie en die van de commandant. U kan enkel zeggen dat de familie in uw regio woonde en dat ze misschien dachten dat jullie geld hadden omdat jullie over een wagen beschikten (CGVS 16/11503, p.14). U gaat hier echter enkel uit van veronderstellingen zonder deze op een of andere manier hard te maken. Zeker in Kabul zal u helemaal niet de enige familie met een wagen zijn geweest. Uw zoon E(...) zegt dan weer dat de commandant uw zus misschien gezien heeft op weg naar de universiteit (CGVS 16/11097, p.11). Ook hij gaat hier enkel uit van veronderstellingen.

Dat uw zoon W(...) zou vermoord zijn door die commandant, is ook louter een veronderstelling. U zou het vernomen hebben van de burens op de begrafenis van uw zoon. Zij zouden het op hun beurt vernomen hebben in de moskee (CGVS 16/11503, p.16). U maakt echter op geen enkele manier duidelijk dat het effectief die commandant of zijn familie zijn die de moord op uw zoon gepleegd hebben. Nog minder maakt u duidelijk dat dit zou gebeurd zijn omwille van het weigeren van de hand van uw dochter. Het kan hier ook gaan om een spijtige roofmoord, aangezien de auto van uw zoon niet is teruggevonden. Het is ook opmerkelijk dat u wel de verdwijning van uw zoon hebt gemeld bij de politie, maar niet de moord op uw zoon (CGVS 16/11503, p.16; CGVS 16/11097, p.12).

Wat het nut zou zijn van de moord op uw broer indien die commandant met uw dochter wilde trouwen, blijft ook onduidelijk. U zegt zelf dat ze misschien de volgende dag uw dochters zouden meenemen (CGVS 16/11503, p.16). Echter u verklaart tegelijkertijd dat ze niet meer zijn langs geweest wanneer jullie nog in Afghanistan waren. Ook uw broer die nochtans ook in Kabul verblijft, blijkt niets meer gehoord te hebben van hen (CGVS 16/11503, p.17; CGVS 16/11097, p. 12; CGVS 16/11504, p.5). Uw zoon E(...) zegt dat ze na de dood van iemand niet zo vlug langskomen (CGVS 16/11097, p.12) en uw dochter S(...) zegt dat ze bang waren om langs te komen omdat ze uw zoon hebben gedood (CGVS 16/11505, p.5). Beide argumenten weten totaal niet te overtuigen en stroken volledig niet met de andere verklaringen die zijn afgelegd. Als de commandant echt zo bekend en wreed is als jullie zelf hebben beweerd, zal hij zich niet laten tegenhouden hebben door de dood van uw zoon.

Op te merken valt nog dat u de tijdsaanduiding van de gebeurtenissen bewust vaag schijnt te houden. Zo kan u niet zeggen wanneer de vrouwen zijn langs geweest. Het was koud en het was winter is alles wat u er over kan zeggen (CGVS 16/11503, p. 11). U kan eveneens niet zeggen wanneer u Afghanistan hebt verlaten, u kan enkel zeggen dat het een jaar en acht maanden geleden was in de wintertijd (CGVS 16/11503, p.17). Dat u zelfs niet exact kan zeggen wanneer deze gebeurtenissen hebben plaatsgevonden, is op zijn minst merkwaardig te noemen. Ook uw zoon E(...) blijft vaag wanneer het tijdsaanduiding betreft. Zo zegt hij te zijn vertrokken uit Afghanistan tijdens een periode van schoolvakantie. Hij kan echter ook totaal niet aangeven in welke maand die schoolvakantie valt, toch erg opvallend voor iemand die bijna het volledige middelbaar onderwijs achter de rug heeft (CGVS 16/11097, p. 5). Ook uw dochter S(...) houdt het veeleer vaag op de winter wanneer die vrouwen zijn langs geweest (CGVS 16/11505, p.4). Ook uw dochter L(...) houdt het op het begin van de winter (CGVS 16/11504, p.4). Dat jullie allemaal vasthouden aan het vage "wintertijd" en niet preciezer kunnen zijn over de periode waarin jullie zoon, respectievelijk broer W(...) is gestorven, blijft zeer opmerkelijk en zegt dan ook veel over het ingestudeerd karakter van jullie asielrelaas.

Bovenstaand geheel van vaststellingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaring als zou een Panshiri commandant uw dochter hebben willen huwen en dat uw weigering het leven van uw zoon W(...) zou hebben gekost.

Het CGVS wil ten slotte nog opmerken dat u niet duidelijk bent over uw gebruikte namen. Hier in België heeft u zich, net zoals uw dochters en zoon, geregistreerd onder de naam M(...)(vragenlijst van 1 maart 2016/8.200.629, vraag 1, vragenlijst van 1 maart 2016/8.200.636, vraag 1; vragenlijst van 1

maart 2016/8.200.638, vraag 1; vragenlijst van 1 maart 2016/8.200.635, vraag 1). In Duitsland blijkt u zich echter geregistreerd te hebben onder de naam A(...). Hiermee geconfronteerd, doet u er lacherig over en wijt u het aan de vermoedheid in Duitsland. Ook uw zoon en dochters hebben zich in Duitsland niet onder de naam M(...) geregistreerd, ze hebben zich geregistreerd onder de naam N(...). U kan enkel zeggen dat jullie gewoon een naam hebben opgegeven (CGVS 16/11503, p.8). Uw zoon E(...) zegt dan weer dat jullie N(...) hebben gekozen omdat dat de naam was die uw zoon K(...) gebruikte toen hij werkte als journalist. Hij dacht dat N(...) zijn familienaam was. Pas na contact met K(...) zouden jullie beseft hebben dat M(...) jullie familienaam is (CGVS 16/11097, p.3). Dit weet echter niet te overtuigen, aangezien uw dochter S(...) verklaart dat jullie al lange tijd voor jullie vlucht uit Afghanistan in het bezit waren van een paspoort waarin de naam M(...) vermeld was (CGVS 16/11505, p.3). Het lijkt er dan ook eerder op dat jullie bewust een andere naam hebben aangenomen in Duitsland om niet naar daar te worden teruggestuurd. Jullie verklaren ook zelf niet in Duitsland te willen blijven, dat jullie daar geforceerd werden om jullie vingerafdrukken te geven. Het was jullie bedoeling om in België asiel aan te vragen, om bij jullie familie te zijn (CGVS 16/11097, p.3). Uw dochter L(...) zegt het zelfs letterlijk: we gaven die naam omdat we niet in Duitsland wilden blijven (CGVS 16/11504, p.3). Dit argument houdt echter geen steek. Van een asielzoeker, die vreest voor zijn veiligheid, mag verwacht worden dat hij zo vlug mogelijk asiel aanvraagt en zodoende hulp en bescherming inroept. Het zogenaamde 'landenshopping' wordt hierbij niet aanvaard. Dat jullie al eerder bescherming hadden kunnen vragen en dit niet deden, wijst nog maar eens op het relatieve karakter van jullie beweerde vrees.

U haalt nog aan dat er verschillende familieleden van u in Europa zijn. Zo woont er een zus en een schoonbroer van u in België. Een andere broer van u woont in Nederland. Hij was rechter in Afghanistan. Beiden zijn de oorlog ontvlucht in de jaren negentig (CGVS 16/11503, p.6). Ook uw oudste zoon K(...) bevindt zich in Nederland. Hij is getrouwd met de dochter van uw broer. U zou dit geregeld hebben omdat hij door zijn werk als journalist bedreigingen ontving (CGVS 16/11503, p.4). Uw zoon E(...), net als uw dochters verklaren echter geen problemen te hebben ondervonden door de bedreigingen die hij zou hebben gekend (CGVS 16/11097, p.4; CGVS 16/11505, p.6).

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De taskara's die jullie voorleggen bewijzen enkel jullie identiteit, dewelke in deze beslissing niet ter discussie staat. De foto's die u voorlegt van uw zoon W(...) en van zijn winkel en wagen steunen op geen enkele manier het door u voorgehouden asielrelaas. Ook de andere foto's en het paspoort van uw zoon K(...) die u neerlegt doen dit niet. De studentenkaart van E(...) en S(...) bewijzen dat zij student waren, eveneens een feit dat niet betwist wordt in deze beslissing. Het overlijdensattest van uw echtgenoot bevestigt enkel dat hij overleden is, een feit dat eveneens niet wordt betwist in deze beslissing. De artikels die u voorlegt over de Panshiri kan u op geen enkele manier duiden en bovendien bevestigt uw zoon dat deze helemaal niet handelen over de mensen die jullie zouden hebben lastiggevalen. De USB-stick ten slotte is een herhaling van alle documenten die u voorlegt. Kortom, de door u voorgelegde documenten slagen er niet in de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas om te buigen.

De medische attesten waarin wordt verwezen naar geheugenproblemen, dementie en posttraumatische stressstoornis werden opgemaakt door twee verschillende huisartsen. Er valt niet uit af te leiden hoe vaak u voor deze problemen op consultatie ging of op basis van welke onderzoeken deze problemen zijn vastgesteld. Gedurende het interview blijkt uw geheugen alleszins goed te werken wanneer u een beeld geeft van uw familieleden, van de plaatsen waar deze zich bevinden en waarom zij naar die plaatsen zijn verhuisd. Verder kan worden vastgesteld dat het door u voorgehouden asielrelaas strookte met wat uw kinderen hebben verklaard. Het verwijzen naar deze attesten om te verklaren waarom u bepaalde aspecten van uw asielrelaas niet kan verduidelijken, lijkt dan ook geen valabel argument. De certificaten in verband met jullie opleidingen in België ten slotte hebben geen betrekking op jullie asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het

betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen

gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.1. De verzoekende partijen lichten hun middel als volgt toe:

"Dat tegenpartij in de bestreden beslissing acht dat uit de verklaringen van verzoekers niet duidelijk blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationale Verdrag betreffende het status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Eerste lid : De PANSHIRI commandant

Overwegende dat tegenpartij aan verzoekster verwijt dat zij geen informatie komen geven over de PANSHIRI commandant en over de leden van zijn familie.

Dat verzoekster hun naam en hun stam niet kent.

Dat, zoals tegenpartij het benadrukt, verzoekster aangaande de PANSHIRI commandant echter over bijkomende informatie beschikt.

Dat zij kon melden dat hij 55 jaar was, dat hij MALANG HABIB KUNDAMA heet en dat hij van PANSHIR afkomstig is.

Dat verzoekster na het overlijden van haar zoon zijn naam van bureaushoofde.

Dat tegenpartij aan verzoekster verwijt voor het overige onduidelijke verklaringen over hem doet, meldend dat hij in KABOUL een echte crimineel is en al talrijke moorden heeft begaan.

Dat de zoon van verzoekster haar verklaringen bevestigde en denadruk legde op zijn gevaarlijk karakter.

Dat hij eveneens bijkomende informatie over hem kon geven.

Dat de dochter van verzoekster eveneens de naam van de PANSHIRI commandant kon geven en aanduiden dat het een jihadist was en dat hij zeer bekend was (EMAL, CGVS p. 9/14)

(...)

Dat verzoekster zelf aanduidde dat :

(...)

» (K.[...], CGVS 13/19).

Dat zij verder meldt dat :

(...)

» (K. [...], CGRA14/19).

Dat S. [...] zelf meldde dat «

(...)

» (S. [...], CGVS 5/8).

Dat alle verzoekers talrijke informatie konden meedelen aangaande de PANSHIRI commandant.

Dat zij echter geen bijkomende informatie kunnen geven.

Dat, wanneer men, zoals de PANSHIRI commandant aan het hoofd van een dergelijke militie staat, men zich noodgedwongen verborgen houdt.

Dat hij anderzijds van buiten de stad KABOUL kwam, van de provincie PANSHIR, en alleen in het kader van zijn illegale activiteiten naar KABOUL kwam.

Dat dus duidelijk blijkt dat verzoekers alle informatie in hun bezit hebben ingediend.

Dat de argumentatie van tegenpartij wat dit betreft niet geschikt is om hen de toekenning van het vluchtelingenstatuut of ten minste de subsidiaire bescherming te weigeren.

Tweede lid : de PANSHIRI

Overwegende dat tegenpartij ook aan verzoekers verwijt dat zij aangaande deze PANSHIRI geen nadere informatie kunnen geven.

Dat tegenpartij vervolgens al de informatie herneemt die verzoekers betreffende de PANSHIRI hebben overgemaakt.

Dat het namelijk de plaats betreft waar zij schuilen, de misdaden die zij hebben begaan, hun wapens,...

Dat tegenpartij van mening is dat hun verklaringen betreffende deze groep vaag zijn.

Dat men de informatie weer niet kent die verzoekers over hen hadden kunnen meedelen en die tegenpartij verwachtte.

Dat vastgesteld dient te worden dat er in AFGHANISTAN talrijke volkeren bestaan.

Dat verzoekers tot dusver geen problemen met de PANSHIRI hadden ondervonden.

Dat zij pas enkele dagen voor het overlijden van de zoon van verzoekster, W.[...], met deze militie problemen hebben gehad.

Dat zij vervolgens het land zeer snel verlaten hebben.

Dat zij dus geen andere informatie konden verzamelen, gezien zij verkozen zo snel mogelijk weg te vluchten.

Dat deze milities zich verborgen houden.

Dat zij dus trachten zoveel mogelijk informatie verborgen te houden, des te meer dat dit noodzakelijk is om hun toekomst veilig te stellen.

Dat het dus normaal blijkt dat verzoekers niet in staat zijn om meer informatie te verstrekken dan ze tijdens hun respectievelijke verhoren hebben meegedeeld.

Dat voorzover dit niet wegneemt dat de panshiri toch gevaarlijk zijn.

Derde lid : De levenswijze van verzoekster

Overwegende, ten eerste, dat tegenpartij aan verzoekers verwijt alleen veronderstellingen te formuleren aangaande de redenen waarom de PANSHIRI commandant met de dochter van verzoekster wou huwen.

Dat verzoekers echter niet in staat waren om te weten wegens welke redenen hij de dochter van verzoekster om huwelijk vroeg.

Dat zij alleen veronderstellingen konden formuleren.

Dat zij de pretendent van de dochter van verzoekster nooit hebben ontmoet.

Dat hij de enige is die deze redenen kent.

Dat verzoekers met hem echter nooit contact hadden, zodat zij deze redenen niet kunnen kennen.

Dat het gegeven dat verzoekers zich op veronderstellingen gronden om deze huwelijksaanzoek te rechtvaardigen in ieder geval niet toestaat hen de hoedanigheid van vluchteling of ten minste het statuut van subsidiaire bescherming te weigeren.

Overwegende ten tweede dat, tegenpartij aan verzoekers verwijt alleen veronderstellingen te formuleren wat betreft de identiteit van de ouders van de moord van de zoon van verzoekster, W. [...].

Dat het in casu echter niet om veronderstellingen gaat.

Dat alle verzoekers tijdens hun verhoor hebben aangeduid dat de bureaus hadden gezien dat PANSHIRI zich van het lichaam onttrokken.

Dat de identiteit van de moordenaars dus geen twijfel lijdt.

Dat verzoekers anderzijds, de dagen voor de moord, meerdere keren het bezoek van de echtgenoten van de PANSHIRI commandant had gekregen en dat de overleden zoon van verzoekster al meerdere uren door deze zelfde PANSHIRI ontvoerd werd,

Dat de zoon van verzoekster dus vast en zeker door de PANSHIRI werd vermoord.

Overwegende ten derde, dat tegenpartij aan verzoekers verwijt de moord van de zoon van verzoekster niet aan de politie te hebben aangegeven.

Dat echter eraan herinnerd dient te worden dat verzoekster tijdens haar verhoor heeft aangeduid dat zij tijdens de ontvoering de verdwijning van haar zoon wou signaleren.

Dat de politiediensten haar klacht echter niet wouden noteren en haar gewoon terug naar huis stuurden.

Dat verzoekers schrokken toen zij het lichaam van W.[...] terugvonden.

Dat de PANSHIRI militie, zoals hierboven vermeld, een uiterst machtige en goed gewapende militie is.

Dat de politie duidelijk niet in staat was om hun veiligheid te waarborgen.

Dat een groot aantal PANSHIRI trouwens in de regering aanwezig zijn.

Dat de PANSHIRI commandant zo de facto een immuniteit geniet en zeker weet dat de autoriteiten niet tegen zijn belangen zullen ingaan.

Dat verzoekers, na de verdwijning van de zoon van verzoekster aan de politie te hebben aangegeven, trouwens door onbekenden - vertrouwenspersonen van de Panshiri commandant -werden benaderd, die hen aanbevelen zich niet meer naar de politiediensten te begeven.

Dat verzoekers nieuwe represailles vreesden.

Dat de enige uitweg was zo snel mogelijk weg te vluchten.

Dat zij inderdaad vreesden dat de PANSHIRI naar aanleiding van de moord van hun broer hun represailles zouden voortzetten.

Dat de PANSHIRI commandant na de talrijke afwijzingen, de onwaardigheid waarschijnlijk wou wegnemen die verzoekster hem aandeed door zich tegen hem te verzetten en hem de hand van haar dochter te weigeren, en dat hij dus andere familieleden vermoordde.

Dat eraan herinnerd dient te worden dat verzoekster weduwe is en dat een vrouw in de Afghaanse maatschappij zich niet mag verzetten tegen een man, zoals zij het nochtans deed, des te meer als het om de leider van een gewapende militie gaat.

Dat de vrees van verzoekers bijgevolg gegrond blijken te zijn.

Vierde lid : De tijdstip van de gebeurtenissen

Overwegende dat verzoekers de juiste datum waarop de gebeurtenissen plaatsvonden niet konden preciseren.

Dat verzoekers door de gebeurtenissen duidelijk getraumatiseerd werden.

Dat zij trachtten deze gebeurtenissen zo snel mogelijk terzijde te schuiven.

Dat verzoekers medische getuigschriften indienen waaruit met name een posttraumatische stress blijkt.

Dat tegenpartij in geen geval over de nodige vaardigheden beschikt om deze medische diagnose in twijfel te trekken.

Dat tegenpartij de posttraumatische stress van verzoekster in de bestreden beslissing echter in twijfel trekt.

Overwegende dat tegenpartij het overlijden van de zoon van verzoekster geenszins in twijfel trekt.

Dat het dus niet van belang is of de juiste datum waarop deze gebeurtenissen plaatsvonden al dan niet bepaald wordt.

Vijfde lid : De naam van verzoekers

Overwegende dat tegenpartij aan verzoekers verwijt in Duitsland niet over hun echte naam gebruik te hebben gemaakt, gezien zij er niet wensten te blijven en in BELGIE een asielaanvraag wouden indienen.

Dat deze reden echter niet kan worden ingeroepen om een erkenning van het vluchtelingenstatuut of het statuut van subsidiaire bescherming te motiveren.

Dat verzoekers geen enkele informatie aan tegenpartij hebben achtergehouden en spontaan hun identiteitsdocumenten indienden.

Dat zij wensten zich naar BELGIE te begeven om reden van de aanwezigheid van de zuster van verzoekster in BELGIE.

Dat de wens hun asielaanvraag in te dienen in een land waar zij kennissen hadden hen niet alleen niet verweten mag worden en een weigering van de erkenning van het vluchtelingenstatuut of het statuut van subsidiaire bescherming niet mag motiveren, maar daarenboven in overeenstemming is met de ratio legis van Verordening 604/2013 van de Verordening DUBLIN III.

Dat deze Verordening uitdrukkelijk voorziet dat de families in dergelijke kunnen worden verenigd.

Dat dit argument dus in casu noch gegrond noch relevant blijkt te zijn.

Zesde lid : De veiligheidssituatie in KABOUL

Overwegende dat de situatie in AFGHANISTAN nog lang niet tot rust is gekomen.

Dat gewapende groepen talrijke gewelddadigheden begaan.

Dat men zo in een verslag van Amnesty International kan lezen dat « The Taliban and other armed insurgent groups were responsible for the majority of civilian casualties, approximately 60%, according to UNAMA.

On 3 February, the Taliban shot dead a 10-year-old boy on his way to school in Tirin Kot, southern Uruzgan. It was believed that the boy was shot because he had fought the Taliban on earlier occasions alongside his uncle, a former Taliban commander who switched allegiance and became a local police commander.

On 19 April, Taliban militants attacked a security team responsible for protecting high-level government officials in Kabul, killing at least 64 people and wounding 347. It was the biggest Taliban attack on an urban area since 2001.

On 31 May, Taliban militants posing as government officials kidnapped around 220 civilians at a fake checkpoint along the Kunduz-Takhar highway near Arzaq Angor Bagh in Kunduz province. They killed 17 of the civilians and the rest were eventually rescued or released. At least 40 more people were kidnapped and others killed in the same area on 8 June.

On 23 July, a suicide attack claimed by the armed group Islamic State (IS) killed at least 80 people and wounded more than 230 during a peaceful demonstration by members of the Hazara minority in Kabul.

In August, three armed men attacked the American University in Kabul, killing 12 people and injuring nearly 40, mostly students and teachers. No one claimed responsibility for the attack.

On 11 October, IS conducted a co-ordinated attack against a large group of mourners in a Shi'a mosque in Kabul.

The attackers used explosive materials and stormed the mosque, reportedly taking hostage hundreds of mourners.

At least 18 people were shot dead and over 40 injured, including women and children ».

Dat het verslag van Human Rights Watch bevestigt dat que « The United Nations documented 8,397 civilian casualties as of September 30, approximately the same as the record number set in the first nine months of 2015. The Taliban and other insurgents were responsible for 61 percent, most from IEDs and suicide attacks. Government forces, including unofficial militias, caused 23 percent of civilian casualties. Kabul saw an increase in particularly deadly attacks, including an April 16 suicide truck bomb that detonated in a parking lot adjacent to the VIP Protection Force Directorate. The Taliban claimed responsibility for the blast, which killed 56 civilians and injured more than 300.

On July 23, multiple suicide bombings at a large protest march made up primarily of ethnic Hazaras killed at least 80 and injured more than 250; groups affiliated with ISIS claimed responsibility for the attack. On August 24, insurgents attacked the American University of Afghanistan in Kabul, killing 14 students and lecturers.

Throughout 2016 both ANSF and insurgent forces raided and attacked medical clinics and hospitals. Early on February 18, Afghan police special forces raided a clinic run by the humanitarian organization Swedish Committee for Afghanistan, assaulted medical staff, and shot dead two patients, including a 16-year-old, and a 15-year-old caregiver. Witnesses reported that international military forces accompanied the Afghan forces, although they did not enter the clinic. Wardak provincial authorities justified the raid on the grounds the clinic was treating Taliban. On September 12, Taliban fighters dressed as doctors attacked the Mirwais Hospital in Kandahar city, apparently targeting the deputy governor who was visiting the facility. In the ensuing gun battle, one patient was killed.

Civilian casualties from ANSF operations during ground offensives also increased compared to 2015; most were due to indiscriminate mortar and rocket fire in civilian-populated areas. Aerial strikes—most from attack helicopters—resulted in a 72 percent increase in civilian casualties—the highest since 2011. Most victims were women and children.

The number of people internally displaced due to the conflict surged as fighting intensified in mid-year. More than 300,000 new internally displaced persons (IDPs) in 2016 brought the nationwide total to at least 1.3 million people. Humanitarian organizations reported that many IDPs were living in informal settlements where they lacked access to safe water, sanitation, health care, and education. Many returning refugees and migrants, most from Pakistan, joined the ranks of the IDPs.

In late 2015 through at least early 2016, the Taliban stepped up their recruitment of child soldiers, particularly in northeastern Afghanistan. While the government criminalized the recruitment of Afghans under 18 years of age, the practice continued, most notably among the Afghan Local Police (ALP), a militia force. Government forces, including the Afghan National Army (ANA), Afghan National Police (ANP), and ALP increasingly occupied or used schools for military purposes in contested areas. The practice was particularly acute in Baghlan and Helmand provinces. The United Nations also reported a significant increase in attacks against schools by both Taliban and groups affiliating themselves with ISIS.

As fighting intensified in northern provinces, Afghan officials reactivated pro- government militias to bolster security. In Faryab, Kunduz, and other provinces, these militia forces were accused of killing and assaulting civilians.

These recent attacks on civilians added to decades of armed conflict and insecurity, which have taken their toll on the population's mental health. Health experts have voiced concern about the high prevalence of mental health conditions among Afghans, and the lack of community-based mental health services for those with psychosocial disabilities ».

Dat men recenter nog kan lezen dat "L'Afghanistan fait face à un double- attentat d'une rare violence. Selon le porte-parole de la présidence, les talibans ont attaqué dimanche un hôpital dans un district reculé de la province de Ghor, au centre de l'Afghanistan, tuant 35 personnes. «Il s'agit d'une crime contre l'humanité», a déclaré devant la presse Shah Hussin Murtazawi, qui n'a pas précisé qui des victimes étaient des patients ou des membres du personnel.

Ce lundi matin, une voiture piégée a visé l'ouest de Kaboul. L'explosion a fait au moins 24 morts et plus de 40 blessés, ciblant la communauté hazara chiite, durement touchée il y a un an par le premier attentat du groupe Etat islamique au cœur de la capitale afghane. Selon le ministère de l'Intérieur, «24 personnes ont été tuées et 42 blessées dans l'attentat de ce matin à Kaboul». «La voiture piégée s'est jetée contre un autobus transportant des employés du ministère des Mines», a déclaré le porte-parole du ministère, Najib Danish.

Dat gezien het bovenstaande en gezien alle in bijlage aan huidig beroep gevoegde verslagen, het noodzakelijk is aan verzoekers noodzakelijk op zijn minst het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partijen al dan niet beantwoorden aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer

aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partijen verklaren allen afkomstig te zijn uit de Afghaanse hoofdstad Kaboel en verklaren hun land van herkomst te hebben verlaten uit vrees te worden vermoord door een commandant behorend tot een groep personen die zij met de term “*Panshir*” benoemen. De verzoekende partijen verklaren dat in de winter van 2015 twee vrouwen in opdracht van deze commandant naar de hand van S., de derde verzoekende partij *in casu*, kwamen vragen en dat de eerste verzoekende partij dit verzoek weigerde. De volgende dag zouden deze vrouwen opnieuw om de hand van S. zijn komen vragen en opnieuw zou de eerste verzoekende partij dit geweigerd hebben. De

dag daarop zou W., zoon van de eerste verzoekende partij en broer van de overige verzoekende partijen, door familieleden van de commandant gevraagd zijn om de eerste verzoekende partij te overtuigen om S. uit te huwelijken. Opnieuw zou de eerste verzoekende partij geweigerd hebben. De volgende dag zou W. verdwenen zijn en enkele dagen later zou zijn dode lichaam teruggevonden zijn in de buurt van het huis van de verzoekende partijen. De verzoekende partijen gaan ervan uit dat de commandant van de "*Panshir*" die tevergeefs om de hand van S. had gevraagd verantwoordelijk is voor de dood van W., aangezien zij geen andere vijanden hadden. Omdat de eerste verzoekende partij zou gevreesd hebben voor het leven van haar andere familieleden, zou zij besloten hebben om samen met de kinderen die bij haar woonden – de tweede, derde en vierde verzoekende partij *in casu* – Afghanistan te verlaten en naar Europa te komen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen een aantal stukken voorleggen om hun relaas te staven, met name hun *taskara*'s, artikels en foto's over *Panshiri*'s, foto's van de eerste verzoekende partij, haar zoon W., diens winkel en wagen, foto's van de graven van de echtgenoot van de eerste verzoekende partij en haar zoon W., foto's van haar zoon K. en een kopie van diens paspoort, een overlijdensattest van de echtgenoot van de eerste verzoekende partij, twee medische attesten betreffende de eerste verzoekende partij, de studentenkaarten van de derde en vierde verzoekende partij, attesten betreffende gevolgde opleidingen in België, een USB-stick met fotokopieën van voormelde documenten en enkele video's van de reis van de verzoekende partijen naar België.

Wat betreft de *taskara*'s, studentenkaarten en opleidingscertificaten, dient te worden vastgesteld dat deze documenten het bewijs kunnen leveren van de identiteit en vorming van de verzoekende partijen, doch dat zij geen betrekking hebben op de vervolgingsfeiten waarop zij zich in het kader van hun verzoek om internationale bescherming beroepen. Ook de foto's van K. en diens paspoort en van W. en diens auto en winkel kunnen de aangevoerde feiten op geen enkele wijze staven. Het overlijdensattest van de echtgenote van de eerste verzoekende partij bevestigt enkel dat hij overleden is, een gegeven dat niet wordt betwist maar dat geen verband houdt met de redenen waarom de verzoekende partijen hun land van herkomst verklaren verlaten te hebben. De foto's van de grafzerken van de echtgenoot van de eerste verzoekende partij en haar zoon W. kunnen een begin van bewijs vormen van hun overlijden maar tonen niet aan dat W. om het leven gekomen is door toedoen van de *Panshir*-commandant, zoals de verzoekende partijen beweren. Uit de verklaringen van de verzoekende partijen blijkt dat de neergelegde artikels over de "*Panshir*" in het algemeen handelen en geen betrekking hebben op het persoonlijk vluchtrelaas van de verzoekende partijen (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 5, gehoorverslag, p. 3). De medische attesten betreffen medische klachten waarmee de eerste verzoekende partij in België te kampen heeft naar aanleiding van het overlijden van haar zoon W., maar kunnen de vervolgingsfeiten waarop zij zich beroept op geen enkele wijze staven (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Wat betreft de op de USB-stick aanwezige videobeelden van de verzoekende partijen tijdens hun reis naar België, dient te worden vastgesteld dat deze geen betrekking hebben op de kern van hun relaas.

Gelet op de inhoud van de voorgelegde stukken, volstaan deze stukken op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partijen geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partijen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun relaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat de verzoekende partijen met betrekking tot meerdere kernelementen van hun relaas dermate vage verklaringen hebben afgelegd dat daaraan geen geloof kan worden gehecht.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen onaannemelijk weinig informatie blijken te hebben over de commandant die de hand van de derde verzoekende partij zou hebben gevraagd en aan de basis zou liggen van hun vertrek uit Afghanistan. De Raad verwijst naar de pertinente vaststellingen die dienaangaande zijn opgenomen in de motivering van de bestreden beslissingen en die steun vinden in de administratieve dossiers. In het verzoekschrift wordt slechts herhaald wat de verzoekende partijen over deze commandant tijdens hun gehoren hebben verklaard. Dat hun verklaringen onderling overeenstemmen doet niets af aan de vaststelling dat hun informatie beperkt is en bezwaarlijk "*talrijk*" kan worden genoemd. Uit verklaringen afgelegd door de eerste verzoekende partij blijkt dat de commandant en zijn familie in dezelfde regio woonden als de verzoekende partijen, met name Walysabad in Kaboel. Dat zou trouwens de reden zijn waarom hij gemakkelijk hun huis kon vinden (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 5,

gehoorverslag, p. 13, 14). De commandant en zijn familie leefden in de buurt en hadden bovendien een slechte reputatie. Dat de verzoekende partijen er dermate weinig informatie over kunnen geven kan daarom niet worden verklaard door het feit dat deze man zich verborgen zou houden en oorspronkelijk niet van Kaboel maar de provincie Panjshir zou zijn.

Ten tweede kon in de bestreden beslissingen op goede gronden worden vastgesteld dat de verzoekende partijen, niettegenstaande zij daartoe meermaals de gelegenheid hebben gehad, er niet in geslaagd zijn te verduidelijken wie of wat de “*Panshiri*” zijn, de mensen die hun problemen zouden hebben veroorzaakt en waartoe de commandant die om de hand van S. vroeg zou behoren. Dat de verzoekende partijen eerder met de “*Panshiri*” geen problemen hadden gehad en na de dood van W. zo snel mogelijk weggevlucht waren uit Afghanistan, neemt niet weg dat het bestaan en de reputatie van de “*Panshiri*” de verzoekende partijen klaarblijkelijk reeds bekend was nog voor zij met deze mensen problemen kregen. Niettemin slaagt geen van de verzoekende partijen erin duidelijk aan te geven wat nu precies moet worden verstaan onder “*de Panshiri*”. In de bestreden beslissingen wordt terecht opgemerkt dat hun vage verklaringen betrekking kunnen hebben op vele groepen in Afghanistan. Waar zij in hun verzoekschrift gewag maken van een militie – een kwalificatie die geen van de verzoekende partijen tijdens het gehoor hanteerde en die *post factum* in het verzoekschrift wordt aangehaald – maken de verzoekende partijen de onduidelijkheid hieromtrent enkel groter.

Ten derde dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen op geen enkele manier kunnen duiden waarom de commandant net de derde verzoekende partij zou hebben uitgekozen om met hem te trouwen. In de bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoekende partij, waarvan de motivering integraal werd overgenomen in de andere bestreden beslissingen, wordt terecht als volgt gesteld:

“(…) Zo zegt u dat er geen band is tussen uw familie en die van de commandant. U kan enkel zeggen dat de familie in uw regio woonde en dat ze misschien dachten dat jullie geld hadden omdat jullie over een wagen beschikten (CGVS 16/11503, p.14). U gaat hier echter enkel uit van veronderstellingen zonder deze op een of andere manier hard te maken. Zeker in Kabul zal u helemaal niet de enige familie met een wagen zijn geweest. Uw zoon E(…) zegt dan weer dat de commandant uw zus misschien gezien heeft op weg naar de universiteit (CGVS 16/11097, p.11). Ook hij gaat hier enkel uit van veronderstellingen.”

Waar de verzoekende partijen aangeven de redenen van de commandant eenvoudigweg niet te kennen en dat zij daarom wel moeten uitgaan van veronderstellingen, is de Raad van oordeel dat van de verzoekende partijen mag worden verwacht dat zij toch enige aanwijzing zouden hebben omtrent het motief van de commandant om S. per se te willen trouwen, temeer daar dit de reden zou zijn waarom zij zich genoodzaakt zagen hun land van herkomst te verlaten. Het betreft hier een zoveelste kernelement in het relaas van de verzoekende partijen waaromtrent zij geen afdoende verklaring of duidelijkheid kunnen verschaffen, wat hun geloofwaardigheid allerminst ten goede komt.

Ten vierde blijken de verzoekende partijen zich te baseren op een loutere veronderstelling wat betreft de voorgehouden link tussen de dood van W. en de weigering van de eerste verzoekende partij om de derde verzoekende partij uit te huwelijken aan de commandant. De verzoekende partijen voeren geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat W. werd vermoord door toedoen van de commandant uit wraak voor die weigering. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt, kan het evengoed gaan om een spijtige roofmoord nu de wagen van W. niet is teruggevonden. De bewering als zouden de verzoekende partijen tijdens hun gehoor hebben verklaard dat de burens hadden gezien dat “*Panshiri*” zich van het lichaam van W. ontdeden, vindt geen steun in de respectievelijke gehoorverslagen. De eerste verzoekende partij verklaarde dat de moordenaars van W. dezelfde mensen waren als deze die om de hand van haar dochter kwamen vragen omdat zij geen andere tegenstanders hadden in Kaboel. Haar erop gewezen dat zij enkel veronderstellingen maakt en expliciet gevraagd hoe zij weet dat haar zoon vermoord is door mensen van “*Panshiri*”, antwoordde zij dat haar burens het haar hebben verteld op de begrafenis en dat zij dat weten doordat ze contacten zouden hebben binnen de gemeenschap (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 5, p. 16). Ook haar zoon E., de vierde verzoekende partij *in casu*, gaat uit van zuivere veronderstellingen. Gevraagd wie zijn broer heeft vermoord, antwoordde hij: *“Voor zover ik weet de mensen die hem gestopt hebben, ze waren gerelateerd tot de commandant.”* Gevraagd waarop hij zich baseert om dat te denken, antwoordde E.: *“We leefden ons eigen leven, we hadden geen problemen hiervoor, we hadden geen vijanden.”* Uitdrukkelijk gevraagd of nog iemand anders gezegd heeft wie zijn broer heeft gedood, verwees E. naar een document in verband met de moord op zijn broer dat door de politie zou zijn opgesteld (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 13, Landeninformatie, kopie gehoorverslag E., p. 11, 12). Dochter L. verklaarde dat een buur het lijk van haar broer achter het huis

heeft gevonden. Gevraagd of die buur de moord dan zelf heeft gezien, antwoordde L. ontkennend (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 13, Landeninformatie, kopie gehoorverslag L., p. 4, 5).

De verzoekende partijen kunnen verder niet verduidelijken in welke zin de moord op W. de commandant zou helpen in zijn poging om de hand van S. te krijgen. De eerste verzoekende partij suggereert dat men misschien de volgende dag haar dochters zou meenemen. De eerste verzoekende partij verklaarde echter tevens dat de mensen die om de hand van S. vroegen niet meer zijn langs geweest toen zij nog in Afghanistan was. Ook haar broer, die nochtans ook in Kaboel verblijft, zou niets meer gehoord hebben van hen (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 5, p. 16, 17; stuk 13, Landeninformatie, kopie gehoorverslag E., p. 12 en kopie gehoorverslag L., p. 5). Het argument dat de commandant de onwaardigheid van zijn afwijzing wou wegnemen door familieleden van S. te vermoorden, kan niet overtuigen nu uit voormelde verklaringen blijkt dat er na de dood van W. geen problemen meer zijn geweest met de commandant of andere "Panshiri". Indien het zijn doel was om S. te huwen, desnoods met geweld, kan niet worden ingezien waarom de commandant niets meer van zich liet horen na de dood van W.

Tot slot blijken de verzoekende partijen niet in staat om de gebeurtenissen ten grondslag aan hun vertrek uit Afghanistan enigszins concreet in de tijd te situeren, zoals blijkt uit volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen:

"(...) Zo kan u niet zeggen wanneer de vrouwen zijn langs geweest. Het was koud en het was winter is alles wat u er over kan zeggen (CGVS 16/11503, p. 11). U kan eveneens niet zeggen wanneer u Afghanistan hebt verlaten, u kan enkel zeggen dat het een jaar en acht maanden geleden was in de wintertijd (CGVS 16/11503, p.17). Dat u zelfs niet exact kan zeggen wanneer deze gebeurtenissen hebben plaatsgevonden, is op zijn minst merkwaardig te noemen. Ook uw zoon E(...) blijft vaag wanneer het tijdsaanduiding betreft. Zo zegt hij te zijn vertrokken uit Afghanistan tijdens een periode van schoolvakantie. Hij kan echter ook totaal niet aangeven in welke maand die schoolvakantie valt, toch erg opvallend voor iemand die bijna het volledige middelbaar onderwijs achter de rug heeft (CGVS 16/11097, p. 5). Ook uw dochter S(...) houdt het veeleer vaag op de winter wanneer die vrouwen zijn langs geweest (CGVS 16/11505, p.4). Ook uw dochter L(...) houdt het op het begin van de winter (CGVS 16/11504, p.4). Dat jullie allemaal vasthouden aan het vage "wintertijd" en niet preciezer kunnen zijn over de periode waarin jullie zoon, respectievelijk broer W(...) is gestorven, blijft zeer opmerkelijk en zegt dan ook veel over het ingestudeerd karakter van jullie asielrelaas."

Waar de verzoekende partijen hun vage situering van de gebeurtenissen toeschrijven aan een trauma dat zij als gevolg van deze gebeurtenissen opgelopen zouden hebben, kunnen zij niet overtuigen. De Raad stelt vast dat de medische getuigschriften die dit moeten staven enkel betrekking hebben op de eerste verzoekende partij. Het betreft twee attesten van respectievelijk 12 september 2017 en (voor zover leesbaar) 22 september 2017 neergelegd na het gehoor van 19 september 2017 en een attest van 4 februari 2019 dat werd neergelegd op de terechtzitting van 6 februari 2019. Waar in deze attesten melding wordt gemaakt van geheugenproblemen, dementie en posttraumatische stress in hoofd van de eerste verzoekende partij, kan hieruit niet blijken of en in welke mate deze medische klachten een invloed hebben gehad op haar vermogen om correcte en volledige verklaringen af te leggen omtrent de gebeurtenissen die zij aanvoert in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Daarenboven heeft de eerste verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om de feiten die zij aanvoert correct te situeren. De eerste verzoekende partij heeft tijdens haar gehoor aangegeven met geheugenproblemen te kampen sinds de dood van haar zoon W., maar uit het gehoorverslag kan niet blijken dat deze haar parten hebben gespeeld tijdens haar gehoor (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt kon de eerste verzoekende partij probleemloos vertellen over haar verschillende familieleden, de plaatsen waar ze wonen en de redenen waarom zij daarheen verhuisden. Waar kan worden aangenomen dat de eerste verzoekende partij als gevolg van het verlies van haar zoon met psychische problemen kampt, toont zij niet aan dat deze de oorzaak zijn van de vaagheden in haar relaas en dat van haar kinderen. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partijen vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

*“a) doodstraf of executie; of,
b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partijen op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partijen deze motieven niet aannemelijk maken.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zouden hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof). In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “*volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In de administratieve dossiers bevindt zich het rapport COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 6 juni 2017.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 21 november 2018 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017
- COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 24 april 2018
- EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation - Update*” van mei 2018
- EASO Country Guidance “*Afghanistan – Guidance note and common analysis*” van juni 2018.

Uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partijen afkomstig zijn uit de Afghaanse hoofdstad Kaboel, dient de situatie in deze stad onderzocht te worden. Met betrekking tot Kaboel wordt in de aanvullende nota gesteld dat:

“*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het aan onderhavige nota toegevoegde EASO Country of Origin Information Report Afghanistan: Security Situation van december 2017; de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018; en het EASO Country of Origin Information Report Afghanistan: Security Situation – Update van mei 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief*

goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

Uit de meer recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Kaboel, met inbegrip van de hoofdstad Kaboel, indeelt bij "Territories where indiscriminate violence is taking place and real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances."

In andere woorden, Kaboel is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

In hun verzoekschrift verwijzen de verzoekende partijen naar informatie van diverse bronnen betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kaboel in de periode van 2015 tot halverwege 2017 (stukken 2-10 gevoegd bij het verzoekschrift). De Raad wijst erop dat door de verwerende partij informatie van recentere datum werd bijgebracht en dat de informatie waarnaar de verzoekende partijen verwijzen hoe dan ook in dezelfde lijn ligt als deze waarop hoger weergegeven analyse is gestoeld. Dit

geldt ook voor de informatie vervat in het rapport van Human Rights Watch van 8 mei 2018 dat door de verzoekende partijen werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door hen werd neergelegd op de terechtzitting van 6 februari 2019. Van de meeste veiligheidsincidenten die in dit rapport worden aangehaald wordt ook melding gemaakt in de informatie die de verwerende partij heeft bijgebracht. De Raad besluit dat de verzoekende partijen geen informatie bijbrengen waaruit kan blijken dat het willekeurig geweld dat in de hoofdstad Kaboel plaatsvindt dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die er terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreigingen voor zijn leven of zijn persoon.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de hoofdstad Kaboel geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c*, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevinden de verzoekende partijen zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en *b*) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, *c*) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Uit de EASO *guidance note* van juni 2018 (p.94) blijkt dat de gezondheidstoestand en mogelijke geestelijke of lichamelijke gebreken persoonlijke omstandigheden vormen die meegenomen kunnen worden in de beoordeling of er sprake is van een verhoogd risico. Profielen die een risico lopen op een verhoogd risico zijn onder meer burgers die minder in staat zijn om het risico op willekeurig geweld te vermijden daar ze niet de mogelijkheid hebben om zich tijdelijk te verschuilen als er zich gevechten of aanslagen voordoen, zoals personen met een lichamelijke of geestelijke handicap of met een ernstige ziekte; of personen die niet volledig in staat zijn om een situatie naar behoren in te schatten en zich daardoor blootstellen aan de risico's van willekeurig geweld, zoals personen met een lichamelijke of geestelijke handicap.

De vraag die rijst is of de verzoekende partijen “*het bewijs kunnen leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kaboel, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kunnen de verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden invoeren die in hun geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kaboel dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partijen bestaat.

In casu geeft de eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor aan dat zij in België hartproblemen heeft gekregen door wat er met haar zoon W. is gebeurd. Haar raadsman verklaart ter terechtzitting van 28 november 2018 dat zij daarvoor al drie jaar onder behandeling is en drie keer een hartinfarct heeft gedaan. Daarnaast zou de eerste verzoekende partij ook diabetespatiënt zijn (administratief dossier

eerste verzoekende partij, stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Na haar gehoor op 19 september 2017 legde de eerste verzoekende partij medische attesten voor waarin melding wordt gemaakt van posttraumatische stress en diabetes. Ter terechtzitting van 28 november 2018 brengt zij een medisch attest bij van 23 juli 2018 waaruit blijkt dat zij hartklachten heeft waarvoor een medicamenteuze behandeling werd opgestart. Op de terechtzitting van 6 februari 2019 legt de eerste verzoekende partij een medisch getuigschrift van 4 februari 2019 neer dat in het kader van een aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd opgesteld. Blijkens dit laatste document heeft de eerste verzoekende partij te kampen met cardiovasculaire problemen en hevige angsten en dient zij hiervoor medisch te worden opgevolgd. Wat betreft haar cardiovasculaire problemen, kan uit de bijgebrachte medische attesten niet blijken of de doeltreffende behandeling daarvan de eerste verzoekende partij noopt tot frequent en/of langdurig verblijf in medische voorzieningen in Kaboel. De eerste verzoekende partij toont niet aan dat zij in Kaboel als gevolg van haar cardiovasculaire problematiek in die mate in haar bewegingsvrijheid zal worden beperkt dat zij niet of moeilijk in staat zal zijn om zich te onttrekken aan situaties van willekeurig geweld die zich zouden voordoen. De Raad stelt verder vast dat de eerste verzoekende partij geen attesten bijbrengt met betrekking tot haar actuele psychische gezondheidstoestand – de attesten die werden bijgebracht na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dateren van september 2017. Waar in het attest opgesteld in het kader van haar aanvraag van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet melding wordt gemaakt van stress door hevige angsten, kan hieruit niet blijken dat de eerste verzoekende partij de nodige cognitieve vaardigheden mist om potentieel gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten en navenant het risico te handelen teneinde zich daaraan te onttrekken. Aldus kan uit de stukken van het rechtsplegingsdossier niet blijken dat de eerste verzoekende partij omwille van haar medische toestand een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in Kaboel, rekening houdend met de mate van willekeurig geweld aldaar aanwezig volgens de landeninfo. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partijen toekomt het bestaan van persoonlijke elementen die het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in hun hoofde vergroten aan te tonen en daartoe de nodige inspanningen te leveren.

De gezinssituatie *in casu* – met name een alleenstaande moeder met kinderen – bestond reeds geruime tijd voor het vertrek van de verzoekende partijen uit Afghanistan, aangezien de vader reeds gestorven zou zijn omstreeks 2007/2008. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat de verzoekende partijen bij terugkeer niet in staat zullen zijn om opnieuw een leven op te bouwen in Kaboel.

De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maken de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS